

Arrest

nr. 130 103 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 37 095 van 18 januari 2010 omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit, noch aan zijn voorgehouden politiek-etnische problemen met de Ethiopische overheid. In zijn tweede en derde asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

In zoverre verzoeker voor zijn vierde en huidige asielaanvraag verwijst naar de asielmotieven in zijn eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat, eens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag voert verzoeker nieuwe asielmotieven aan. Hij haalt aan dat hij A.S. heet en niet T.W.Y. zoals hij tijdens zijn eerdere asielaanvragen aangaf, en dat hij homoseksueel is, wat hij tijdens zijn eerdere asielaanvragen niet durfde te vertellen. Verzoeker brengt geen nieuwe documenten bij.

In de mate verzoeker nog steeds voorhoudt de Eritrese nationaliteit te bezitten, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 37 095 van 18 januari 2010 waarin werd geoordeeld dat zijn Eritrese nationaliteit verzonnen overkomt. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen in casu evenwel niet het geval is. Verzoeker legt geen enkel document neer ter staving van zijn (gewijzigde) identiteit en/of nationaliteit.

De Raad wijst er voorts op dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Zo stelde verzoeker dat de naam T.W.Y. die hij opgaf tijdens zijn eerste drie asielaanvragen niet correct is en verklaarde hij A.S. te heten (zie Verklaring meervoudige aanvraag van 28 augustus 2013, punt 3 en gehoor CGVS van 20 maart 2014, p. 3). Zijn stelling dat hij al die tijd een valse naam heeft gebruikt omdat hij werd misleid door iemand die hem dit had geadviseerd om zo meer kans te maken op een verblijfsvergunning, biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ook de vaststelling dat verzoeker nu pas bij zijn vierde asielaanvraag melding maakt van zijn homoseksuele geaardheid getuigt van een gebrek aan medewerking, te meer verzoeker nu bij zijn vierde asielaanvraag komt te beweren dat hij net omwille van zijn geaardheid zijn land van herkomst diende te verlaten. Zijn verweer dat hij bang was dat een tolk bij het CGVS haar homoseksualiteit zou veroordelen of verraden, neemt de Raad niet aan. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn psychotische problemen, waarvoor hij medicatie neemt, stelt de Raad vast dat deze niet van dien aard zijn dat zij de aangetaste geloofwaardigheid van verzoeker kan herstellen. Immers uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2014, voert zij aan dat zij uit schrik gestraft te worden voor haar geaardheid niets durfde te zeggen. Zij voegt daar aan toe dat dit ook de reden is waarom zij tot nu toe altijd om een tolk Engels heeft gevraagd, enkel uit angst dat landgenoten van haar zouden te weten komen wat haar geaardheid is en zij daarom problemen zou kennen. Verzoekende partij legt een kopie van haar geboorteakte voor en stelt dat het origineel in Ethiopië ligt. Zij bevestigt dat zij de Engelse taal heeft geleerd in haar land van herkomst en dat zij reeds zes jaar en drie maanden in België verblijft.

1.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en het mogelijk is dat de asielzoeker die zijn of haar geaardheid inroept het moeilijk heeft om over zijn of haar geaardheid te spreken, het aan de asielzoeker toekomt om zijn homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij die voorhoudt dat zij haar geaardheid niet durfde te vertellen volhardt in een houding die niet strookt met de plicht tot medewerking en het afleggen van verklaringen die geloofwaardig en eerlijk zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag stelt dat zij A.S. heet en niet T.W.Y, terwijl zij ter terechtzitting een geboorteakte voorlegt ter staving van haar identiteit waarin de naam M.T.W wordt vermeld en zij daarnaast preciseert dat het origineel in Ethiopië ligt. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekende partij als zou zij uit angst haar geaardheid niet hebben durven zeggen. Gelet op deze vaststelling, en het feit dat zij pas na 5 jaar in België haar geaardheid als reden voor haar vlucht meldt en dit na drie eerdere asielaanvragen kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij in Ethiopië werd vervolgd omwille van haar geaardheid.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij reeds zes jaar en drie maanden in België verblijft, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoekende partij toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu zij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en zij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS